

Η αύξηση των ενοικίων δε σημαίνει μόνο πως αναγκάζομαστε να δίνουμε περισσότερα χρήματα από πριν. Γεμίζει το ψάξιμο σπιτιού με απελπισία, κάνει τα σπίτια μας τόσο μικρά που ασφυκτιούμε, αυξάνει τον χρόνο που καθημερινά ξοδεύουμε για να φτάσουμε στο κέντρο, μας αναγκάζει να σκεφτόμαστε απρόθυμα το να φύγουμε στο εξωτερικό, μας κάνει να τρέμουμε την επιστροφή στο οικογενειακό σπίτι που φαίνεται να πλησιάζει επικίνδυνα.

ΛΟΥΠΑ

loupa.espinblogs.net

Όσο εντείνεται η επίθεση στον μισθό και την ποιότητα ζωής μας, τόσο εντείνεται για μας η ανάγκη για όξυνση των απαντήσεών μας, η ανάγκη να έρθουμε πιο κοντά με τη διπλανή μας. Για να αντισταθούμε στις αυξήσεις ενοικίων, στις εξώσεις, στους φουσκωμένους λογαριασμούς, στις περιφράξεις των δημοσίων χώρων και στην περιορισμένη και με αποκλεισμούς χρήση τους.

Για να επιλέγουμε εμείς το πού θα μένουμε, το πού θα αράζουμε και πώς θα συναντιόμαστε, με βάση τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΜΕΙΝΕΙ;

Ψάχνοντας συλλογικές λύσεις σε όλα εκείνα που μοιάζουν ατομικά αλλά δε θέλουμε να είναι, και με αφορμή τα προβλήματα της καθημερινότητάς μας, κάποτε φανταστήκαμε μια σχετική συνέλευση αγώνα και πειραματιζόμενοι/ες φτιάξαμε τη **ΛΟΥΠΑ**. Τα θέματα με τα οποία ασχολείται η συνέλευση συνήθως τίθενται με τον πιο άμεσο τρόπο: ένα μέλος της ομάδας μοιράζεται ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζει σε κάποια πτυχή της καθημερινότητάς του, στη δουλειά, στη σχολή, στο σπίτι ή κατά την επίσκεψή του σε ένα νοσοκομείο.

στον εκβιασμό του ενοικίου δεν είμαστε μόνες

Έτσι, όταν μέλη της ομάδας αντιμετώπισαν αυξήσεις ενοικίων, αποφασίσαμε να κινητοποιηθούμε συλλογικά προσπαθώντας να απαντήσουμε στο συγκεκριμένο πρόβλημά τους, αλλά και να προβάλλουμε διεκδικήσεις για ένα πολύ ευρύτερο κοινωνικό ζήτημα. Για μας, η **πρόσβαση στη στέγαση αποτελεί σημαντική πτυχή για την επιβίωσή μας και την κάλυψη τόσο των αναγκών μας, όσο και των επιθυμιών μας για άνεση και**

ποιότητα ζωής. Το σπίτι μπορεί να είναι βασική ανάγκη και απαραίτητη προϋπόθεση για την ένταξή μας στην πόλη, μας παραχωρείται, όμως, ως εμπόρευμα, και μάλιστα με αντίτιμο πολύ μεγαλύτερο από αυτό που είμαστε διατεθειμένες να δώσουμε. Είναι σημείο αναφοράς μας και καθοριστικός παράγοντας της κοινωνικής μας ζωής, αλλά και της πρόσβασης στην εργασία.

Διακρίναμε δύο ξεχωριστές, αλλά αλληλοσυμπληρωματικές κατευθύνσεις δράσεων πάνω στο ζήτημα. Από τη μια, προσπαθήσαμε –όσο μπορούσαμε και όσο το ήθελαν– να είμαστε άμεσα και έμμεσα κοντά στα άτομα που αντιμετωπίζουν την αύξηση, είτε ως μορφή πίεσης στους ιδιοκτήτες κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, είτε για την ενδυνάμωση των ενοικιαστριών. Παράλληλα, σκεφτήκαμε πως μια μεμονωμένη διαπραγμάτευση με έναν ιδιοκτήτη θα ήταν αδύναμη χωρίς ένα συνολικότερο πλαίσιο κατακραυγής και αμφισβήτησης του “δικό μου είναι το σπίτι και θα το κάνω ό,τι γουστάρω” που επικαλούνται συχνά

οι ιδιοκτήτες για να μας στερήσουν ακόμη ένα μέρος του μισθού μας, αδιαφορώντας για το τι σημαίνει αυτό για τις ζωές μας και, ως γενικευμένη συνθήκη, για την κοινωνία συνολικότερα. Πειραματιστήκαμε με τρόπους ανάδειξης του ζητήματος, διοργανώνοντας μια σειρά από πορείες στις γειτονιές της Θεσσαλονίκης, θεματικές παρεμβάσεις, καθώς και σχετικές εκδηλώσεις, συζητήσεις και προβολές.

Ανοίγουμε το ζήτημα της στέγασης στην πόλη προσπαθώντας να ενθαρρύνουμε μια κάποια συνείδηση ενοικιαστ(ρι)ών και να αντισταθούμε στην αύξηση του κόστους και της συνεπακόλουθης μείωσης της ποιότητας ζωής μας, χρησιμοποιώντας ως εργαλείο τη συλλογική οριζόντια δράση.

απαντάμε με συλλογικούς αγώνες

● δημόσιος χώρος μετατρέπεται σταδιακά από χώρο συνάντησης, συλλογικών αραγμάτων κι ελεύθερης πρόσβασης, σε χώρο ελεγχόμενο και περιορισμένης παραμονής, με τελικό σκοπό την κατανάλωση. Οι αλλαγές στον αστικό δημόσιο χώρο έρχονται για να αναδείξουν αυτήν την νέα εικόνα της πόλης. Το πετσόκομμα των ελάχιστων δέντρων, σε μια πόλη που έτσι κι αλλιώς έχει το λιγότερο πράσινο ανά κάτοικο στην ΕΕ, περιορίσε περαιτέρω το πού μπορείς να σταθείς μέσα στη μέρα κάτω από τον ήλιο. Πεζοδρομήσεις, συχνά μη προσβάσιμες σε άτομα με κινητικές δυσκολίες, αναπλάσεις, που δε λαμβάνουν υπόψη τους τις κοινωνικές ανάγκες, “ωραιοποιήσεις” περιοχών με βασικό άξονα την αύξηση των κερδών τους, συνεχής παρουσία μπάτσων, μόνιμος έλεγχος και διώξεις όσων αντιστέκονται στις κοπές δέντρων. Σπάνια και απόμακρα παγκάκια με θέα μια βιτρίνα, πλατείες γεμάτες τραπεζοκαθίσματα και άλλες πλατείες οι οποίες περιφράσσονται και γίνονται κλειδωμένα νηπεδάκια και παιδικές χαρές, όπου επιτρέπονται μόνο γονείς και παιδιά (κι αυτοί όχι πάντα) και μόνο συγκεκριμένες ώρες. Και στο ΑΠΘ, το μεγαλύτερο πάρκο στο κέντρο της πόλης, επιχειρείται να εμπεδωθεί η περιφραγή του και η

διαρκής παρουσία της αστυνομίας. Είδαμε στις προτεραιότητες του κράτους, εν μέσω πανδημίας (πριν και μετά το lockdown), να είναι η διαχείριση του δημόσιου χώρου και η προώθηση μιας συγκεκριμένης κοινωνικότητας. **Ό,τι δε συμβαδίζει με τα επιχειρηματικά σχέδια της πόλης εμφανίζεται ως απειλή: οι μετανάστες, οι άστεγοι, τα αράγματα στις πλατείες, οι καταλήψεις, οι διαδηλώσεις.** Όπως ακούσαμε και από τα ίδια τα στόματα των αστυνομικών “Πηγαίντε στα μαγαζιά! Μην κάθεστε στις πλατείες!”.

Βλέπουμε τις πόλεις μας να μετασχηματίζονται διαρκώς, όχι με βάση τις ανάγκες μας, αλλά με βάση τις ανάγκες του κεφαλαίου, δηλαδή την παραγωγή, την κυκλοφορία και την κατανάλωση των εμπορευμάτων. Το αποτέλεσμα είναι να δημιουργούνται διακριτές περιοχές, ανάλογα με τη λειτουργία χρήσης τους. Πολύ εύκολα μπορούμε να διακρίνουμε τους εμπορικούς δρόμους με τα μαγαζιά, τις βιομηχανικές ζώνες, τις περιοχές όπου βγαίνει ο κόσμος να διασκεδάσει, τις περιοχές όπου μένει ο ντόπιος πληθυσμός και αντίστοιχα υποβαθμισμένες περιοχές, όπου ζουν περιθωριοποιημένες ομάδες. Προφανώς,

δεν το συναντάμε πάντα σε μία τόσο απόλυτη μορφή, αλλά και με μια πολυπλοκότητα εντός των γειτονιών και των πολυκατοικιών, με τις ταξικές και εθνικές ανισορροπίες πάντα παρούσες (π.χ. ρετιρέ – υπόγειο, μπαλκόνι με θέα – παράθυρο στον ακάλυπτο). Έχουμε άλλωστε δει πολλάκις επιτροπές κατοίκων από άτομα που φέρουν την ταυτότητα του ντόπιου ιδιοκτήτη-οικογενειάρχη-μαγαζάτορα να βάζουν στο στόχαστρο όσα άτομα δεν την φέρουν και να ζητούν όλο και περισσότερη αστυνομία. Στόχος όλων αυτών των κινήσεων είναι να γίνουν ακόμα πιο ομοιογενείς οι χώροι και να εκδιωχθούν τα άτομα που δε χωράνε στις κοινωνικές σχέσεις που επιδιώκουν.

Παράλληλα, συνεχίζει ακάθεκτος (μετά από μικρή παύση λόγω περιορισμών COVID-19 στις μετακινήσεις) ο μηχανισμός αγοράς της βραχυχρόνιας μίσθωσης, που αφορά κυρίως τους ιδιοκτήτες ακινήτων, τους μικρούς και μεγάλους επενδυτές, τους πολίτες με λεφτά, τους τουρίστες. Με τη συμμετοχή του κράτους, αυτή η κίνηση, πέρα από το ότι διώχνει συστηματικά ενοικιάστριες από τα σπίτια τους, αναμορφώνει περιοχές και επιβάλλει αλλαγές στην καθημερινότητά μας.

Παρατηρούμε, λοιπόν, περιοχές να ακριβαίνουν και να αλλάζουν χρήση, γειτονίες να τουριστικοποιούνται, οι τιμές των ενοικίων να αυξάνονται και η καθημερινή ζωή να αλλάζει. Πέρα από τη δυσκολία εύρεσης σπιτιού, όπου συναντάμε διακρίσεις σε σχέση με το αν είμαστε φοιτήτριες ή εργαζόμενοι (και πού), το φύλο και το ποσό αποκλίνουμε από την κυρίαρχη μορφή οικογένειας, όταν τελικά βρεθεί κάποιο σπίτι, για να τα βγάλουμε πέρα με τα ακριβά ενοίκια και τους λογαριασμούς, καταλήγουμε σε ανήλιαγα σπίτια γεμάτα υγρασία, όπου δεν ανοίγουμε ποτέ τη θέρμανση. Για τους μετανάστες, η εύρεση γίνεται ακόμα δυσκολότερη· ακόμα κι αν βρεθεί κάτι μέσω ΜΚΟ, το διάστημα διαμονής τους ορίζεται αυστηρά και με το πέρας του, πολλές φορές εκδιώχνονται με απειλές και πιέσεις.

Και αφού ακριβαίνουν τα ενοίκια και δε μπορούμε να ανταπεξέλθουμε στα καινούργια αυξημένα έξοδα, αυτό έχει ως αποτέλεσμα να βλέπουμε κόσμο να μην έχει άλλες διαθέσιμες επιλογές και να εκτοπίζεται σε άλλες περιοχές, μιας και πολλά σπίτια προορίζονται για βραχυχρόνια μίσθωση ή, αν έχουν επιστρέψει στη μακροχρόνια, εμφανίζονται

ως λουξ επιπλωμένα διαμερίσματα με κατά πολύ αυξημένη τιμή. Η στεγαστική επισφάλεια που βιώνουμε μέσα σε αυτή τη συνθήκη όλο και περισσότερο εντείνεται. **Είδαμε ότι τα σπίτια μας, που δε μπορούσαν ούτως ή αλλιώς να στεγάσουν την ποιότητα ζωής που θέλαμε, στην καραντίνα έπρεπε να χωρέσουν και την εργασία μας.** Αγγελίες σπιτιών να ξεπερνούν το βασικό μισθό. Τα lockdown μπορεί να πέρασαν, αλλά οι τιμές δε φαίνεται να έχουν πέσει και οι επιλογές για ένα φθηνότερο νοίκι είναι από ελάχιστες έως ανύπαρκτες. Καλούμαστε να διαλέξουμε το καλύτερο από τα χειρότερα σπίτια και σε μια περιοχή που πιθανότατα είναι μακριά από τη δουλειά και τις σχέσεις μας.

Η αύξηση των ενοικίων δε σημαίνει μόνο πως αναγκάζομαστε να δίνουμε περισσότερα χρήματα από πριν. **Γεμίζει το ψάξιμο σπιτιού με απελπισία, κάνει τα σπίτια μας τόσο μικρά που ασφυκτιούμε, αυξάνει τον χρόνο που καθημερινά ξοδεύουμε για να φτάσουμε στο κέντρο, μας αναγκάζει να σκεφτόμαστε απρόθυμα το να φύγουμε στο εξωτερικό, μας κάνει να τρέμουμε την επιστροφή στο οικογενειακό σπίτι που φαίνεται να πλησιάζει επικίνδυνα.**

Όσο εντείνεται η επίθεση στον μισθό και την ποιότητα ζωής μας, τόσο εντείνεται η ανάγκη για όξυνση των απαντήσεών μας, η ανάγκη να έρθουμε πιο κοντά με τη διπλανή μας. Για να αντισταθούμε στις αυξήσεις ενοικίων, στις εξώσεις, στους φουσκωμένους λογαριασμούς, στις περιφράξεις των δημοσίων χώρων και στην περιορισμένη και με αποκλεισμούς χρήση τους. **Για να επιλέγουμε εμείς το πού θα μένουμε, το πού θα αράζουμε και πώς θα συναντιόμαστε, με βάση τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας.**

Έχοντας προσεγγίσει το ζήτημα της στέγασης με διάφορους τρόπους προηγουμένως, είπαμε να πειραματιστούμε με κάτι καινούργιο, πιο δημιουργικό και ακόμα πιο συμμετοχικό. Θέλαμε να εκφραστούμε γραπτώς και να δούμε άλλα άτομα να το κάνουν μαζί μας, δημιουργώντας ένα περιβάλλον που να αφήνει χώρο για το υποκειμενικό βίωμα και κουβέντες για τις υλικές και συναισθηματικές προεκτάσεις που έχει το στεγαστικό στο καθένα από μας. Με ένα ανοιχτό, δημόσιο κάλεσμα στις αρχές του 2023 ζητήσαμε να μοιραστούν μαζί μας πραγματικές ή φανταστικές εμπειρίες από το χειρότερο σπίτι που το καθένα μας έχει μείνει. Τονίσαμε πως πρόκειται για ένα πείραμα δημιουργικής γραφής και ότι δεν υπάρχει περιορισμός ως προς τη μορφή ή το genre του γραπτού, παρά μόνο για την έκτασή του.

Ευχαριστούμε πολύ τον κόσμο που ανταποκρίθηκε στο κάλεσμά μας! Παρόλο που τα κείμενα εκφράζουν αποκλειστικά τα άτομα που τα έγραψαν, χωρίς να υπάρχει απαραίτητα σύνδεση με την ομάδα μας, δεν υπάρχει κάποιο γραπτό που να μην αισθανθήκαμε οικειότητα με τα θέματα που θίγει.

Αφού συλλέξαμε τις ιστορίες, οργανώσαμε τον

Μάρτιο του 2023 μια εκδήλωση συλλογικής ανάγνωσής τους. Η δημιουργικότητα και η ζωντάνια, με την οποία ο κόσμος που πλαισίωσε το ιβεντ μοιράστηκε τις ιστορίες αυτές που συνήθως μένουν απ' έξω ή απλώς υπονοούνται στους αγώνες και στις θεωρητικές συζητήσεις για τη στέγαση, μας έκαναν να περάσουμε όμορφα και μας ενέπνευσαν, παρόλο που πολλές ήταν βαριές. **Ή και ακριβώς γι' αυτό. Εξάλλου, το να μιλήσουμε σε πρώτο πρόσωπο για τα προβλήματα που μας ενώνουν, ίσως είναι η αρχή για να σταματήσουμε να τα δεχόμαστε ως δεδομένα και να προσπαθούμε ατομικά να την παλέψουμε. Ίσως είναι ένα βήμα προς τη σύνδεση και τις από κοινού διεκδικήσεις για την ανατίμηση των ζώων μας.**

ΛΟΥΠΑ

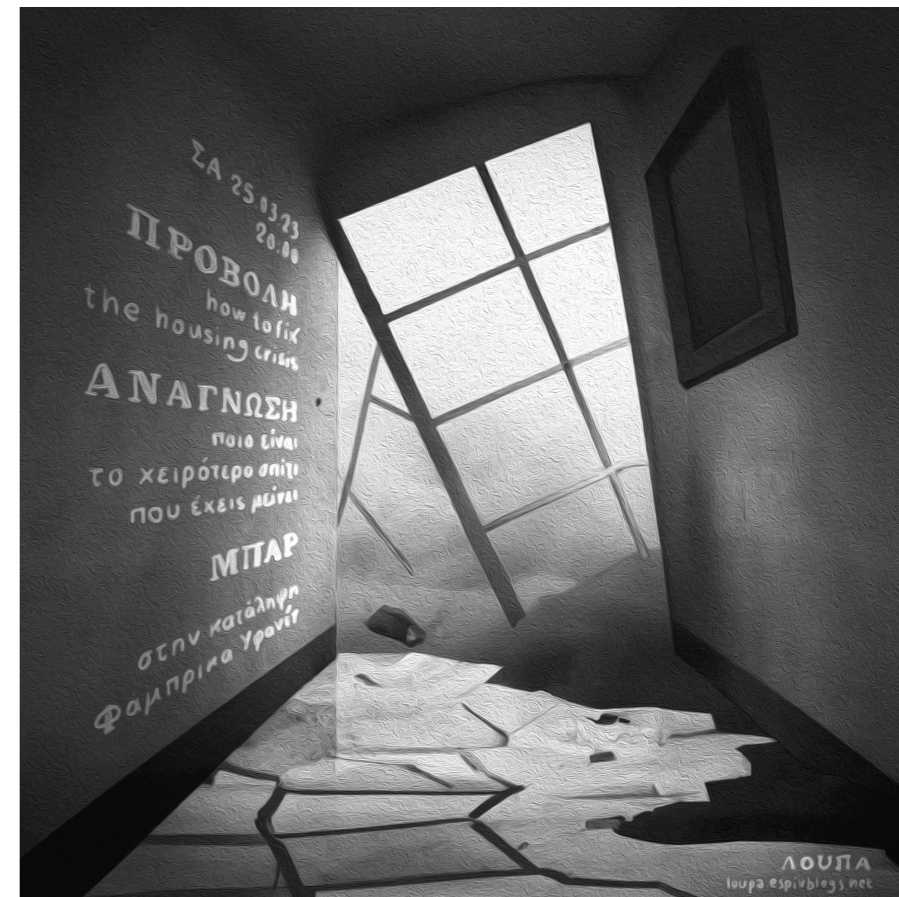
κοινότητα συνάντησης & αγώνα φοιτητριών, ανέργων, επισφαλών χαμένων παιδιών

ανοιχτή συνέλευση

κάθε Πέμπτη στις 20:30

στην κατάληψη

Φάμπρικα Υφανέτ

Μην έχοντας κανένα κίνητρο να σηκωθεί, συνέχισε τις ίδιες περιπλανήσεις μέσα στο γκριζο τοπίο που όριζε την καθημερινότητα της. Έπρεπε όμως να είναι προσεκτική καθώς τυχόν περιττές σκέψεις θα προσέδιδαν ανώφελο όγκο και κατ' επέκταση θα την περιόριζαν ακόμη περισσότερο στο ήδη αυστηρά δομημένο πλαίσιο. Ευτυχώς είχε βρει έναν ευέλικτο τρόπο να διπλώνει το σώμα της περίτεχνα και ίσως και λίγο περίεργα πάνω στο κρεβάτι, μειώνοντας πανέξυπνα το χώρο που η ίδια καταλάμβανε, αφήνοντας έτσι πνοή ζωής και ελευθερίας σε ένα ρυάκι από τρεχούμενα γράμματα που άλλα ήταν μεγάλα, άλλα μικρά, άλλα πολύ μικρά. Μερικά από αυτά αδέξια σκουντουφλούσαν μεταξύ τους, κάποια κάτι μουρμούριζαν αναποδογυρισμένα και άλλα απλά έψαχναν τρόπο να σταθούν με αξιοπρέπεια. Υπήρχαν και αυτά που δεν καταλάβαιναν που βρίσκονται, κάποια που προσπαθούσαν να κρυφτούν απο την ντροπή της έκθεσης, ενώ μερικά παρέμεναν τρομακτικά υπομονετικά στην αρχική τους θέση. Παρόλο το θεωρητικά χαστικό μοτίβο που περιγράφεται παραπάνω, όταν το ρεύμα κατάφερνε να τα τοποθετήσει στη σωστή σειρά, ευθύς μεταμορφωνόντουσαν σε ένα χείμαρρο από ανάγκες και επιθυμίες, αναζητήσεις και εκρήξεις που γαργαλούσαν το κεφάλι της.

Η αναγκαιότητα της ελευθερίας δεδομένη, το κενό χρόνιο και παρασιτικό, να σαπίζει τις τελευταίες θύμησες μιας κάπως απροσδιόριστης ομορφιάς. Στο απέναντι παράθυρο, ο ουρανός, τα πουλιά και η θάλασσα παρέμεναν όπως πάντα ασπρόμαυρα. Εικόνες στατικές, παγιδευμένες στην ακινησία, στερούμενες οποιασδήποτε μορφής ροής μέσα στον ασφυκτικά περιορισμένο χώρο. Η απόδραση, η μοναδική της λύτρωση πια.

Ξαφνικά, για ένα και μόνο λεπτό, ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπό της. Μια στιγμή μόνο, ήταν όμως τόσο ζωντανό που τίποτε δεν μπορούσε να αμφισβητήσει την ύπαρξη του. έξω ο καιρός μουντός, υγρός, όπως ταιριάζει σε ένα φθινοπωρινό απομεισήμερο. Η πρωινή βροχή δεν είχε προλάβει ακόμη να εξαφανίσει τα σημάδια που πρόδιδαν την παρουσία της πάνω στις ξύλινες επιφάνειες και στη νωπή μυρωδιά του χώματος. Με βήμα αργό έφτασε στο περίγραμμα του παραθύρου, το άνοιξε προσεκτικά, και έπειτα φύσηξε. Τίποτε δεν κατάφερε, όμως δεν το έβαλε κάτω. Ξανά, ξανά, ξανά και ξανά και ξανά με όση αντοχή έκρυβε μέσα στην δισδιάστατη περσόνα της, μέχρι που τα φύλλα του βασιλικού με τον οποίο μοιραζόταν ως εκείνη τη στιγμή το γραφείο άρχισαν να χορεύουν στο ρυθμό που επέβαλλε η δύναμη της θέλησης της. Ακαθόριστες κινήσεις μέσα σε μια υπέροχη αρμονία, με τις σταγόνες να τρέχουν πια πάνω στο χαρτί και να το γλείφουν λαίμαργα, σχεδιάζοντας θριαμβευτικά τους δρόμους της ελευθερίας. Τα χαρακτηριστικά της μολυβένιας φιγούρας άρχισαν να μπερδεύονται, να αλλοιώνονται και σταδιακά να ξεθωριάζουν. Ίσως να διέκρινες κάποια δάκρυα ίσως πάλι και όχι. Στο τέλος δεν έμεινε παρά ένα βρεγμένο κομμάτι χαρτί πάνω στο τραπέζι.

έτσι και αλλιώς δεν ήταν τίποτε άλλο
παρά ένα καρτούν

ΚΑΠΟΤΕ ΕΜΕΙΝΑ ΣΕ ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ

Κάποτε έμεινα σε ένα άδειο σπίτι.

Είχα ένα δανεικό κρεβάτι, έναν ξεχαρβαλωμένο καναπέ, ένα ακόμα πιο ξεχαρβαλωμένο τραπέζι, και μία καρέκλα. Τα λεφτά και η διάθεση είχαν φτάσει για να βάψω το μισό σπίτι, οπότε είχα βάψει το μισό σπίτι. Κουρτίνες δεν υπήρχαν, οπότε όταν ήθελα να αποφύγω το βλέμμα της γιαγιάς που περνούσε όλη της τη μέρα στο απέναντι μπαλκόνι έκλεινα τα παντζούρια.

Θέρμανση είχε το μισό σπίτι. Οι θερμοσυσσωρευτές στο υπόλοιπο σπίτι ήταν πέρα από κάθε επιδιόρθωση.

Είχα όμως και τη βιβλιοθήκη μου. Ήταν μια όμορφη, παλιά βιβλιοθήκη, που την είχα ξηλώσει από κάποιο άλλο σπίτι, την είχα φροντίσει όσο μπορούσα και την είχα βάλει στο σπίτι μου. Είχε πάνω τις διάφορα καψίματα και χτυπήματα, αλλά και ποιος δεν έχει. Επίσης είχε τα βιβλία μου.

Την εποχή εκείνη, μέσα στο σπίτι αυτό έκανε μοναξιά, αλλά ήταν κάπως το σωστό είδος της μοναξιάς, περισσότερο η σίγαση του συνεχόμενου θορύβου της καθημερινότητας παρά η έλλειψη ανθρώπων.

Αυτό δεν ήταν το χειρότερο σπίτι που έχω μείνει στη ζωή μου.

Μετά έμεινα και σε ένα γεμάτο σπίτι.

Ήταν ένα πολύ όμορφο σπίτι, με όσα έπιπλα χρειάζεται να έχει ένα σπίτι, με

καινούριες βιβλιοθήκες, με κουρτίνες και με θέρμανση.

Οι συνθήκες ήταν λίγο δύσκολες. Υπήρχε ένα μικρό ανθρωπάκι, και μετά υπήρχε και ένα δεύτερο μικρό ανθρωπάκι, και τα μικρά ανθρωπάκια ξυπνάνε τη νύχτα και ξυπνούσα και εγώ μαζί τους και περνούσα μεγάλα τμήματα της νύχτας με κάποιο μικρό ανθρωπάκι στην αγκαλιά μου προσπαθώντας να καταλάβω τί χρειάζεται να κάνω για να κοιμηθεί. Και η υπόλοιπη μέρα πάνω κάτω ίδια ήταν, και πάλι απλά προσπαθούσα να καταλάβω τί χρειάζεται να κάνω για τα μικρά ανθρωπάκια, χωρίς όμως να έχω κοιμηθεί. Τότε έμαθα ότι οι μέρες είναι δύσκολες όταν οι νύχτες δεν έχουν ύπνο.

Μετά όμως τα μικρά ανθρωπάκια γυρνούσαν τα προσωπάκια τους σε εμένα και χαμογελούσαν. Ή απλά σκαρφάλωναν πάνω μου για να βολευτούν και να τα πάρει ο ύπνος. Και αυτό κάπως έφτανε για τα πάντα.

Αυτό ήταν μάλλον το καλύτερο σπίτι που έχω μείνει στη ζωή μου.

Ύστερα ήρθαν οι εντάσεις.

Οι διαφορές μεταξύ των ανθρώπων δεν είναι τόσο σημαντικές όσο υπάρχουν μηχανισμοί για να τις αντιμετωπίσουμε. Φταίω. Κι εγώ φταίω. Διαφωνώ αλλά προσπαθώ να καταλάβω. Προσπαθώ να αποδεχτώ αυτό που λες. Μέχρι που δεν μπορώ να λυγίσω άλλο και δεν μπορείς να λυγίσεις άλλο, οπότε μένουν μόνο οι εντάσεις.

Σας παρακαλούμε, μη μαλώνετε.

Και κάπως έτσι έμαθα ότι το καλύτερο και το χειρότερο είναι συνθήκες, το καλύτερο σπίτι μπορεί να γίνει κάποια μέρα το χειρότερο σπίτι χωρίς να αλλάξουν τα έπιπλά του, οι κουρτίνες του και η θέρμανσή του.

Όση ώρα αποτυπώνω αυτήν την αφήγηση σκέφτομαι τη γιαγιά στο απέναντι μπαλκόνι. Η μόνη μέρα που είδα κόσμο στο σπίτι της ήταν η μέρα που πέθανε. Σκέφτομαι ότι μπορεί και το δικό της σπίτι να ήταν κάποτε το καλύτερο σπίτι και μετά να έγινε το χειρότερο σπίτι. Ίσως υπήρχε λόγος που περνούσε τη μέρα της στο μπαλκόνι παρατηρώντας τη γειτονιά.

Σκέφτομαι ότι θα έπρεπε να αφήνα τα παντζούρια ανοιχτά.

Κάθε φορά που μπαίνω για μπάνιο ανοίγω μια βάνα για τους καταρράκτες του Νιαγάρα.

Έχω προνοήσει σαφώς, κι έχω αγοράσει αδιάβροχο πατάκι, αδιάβροχες παντόφλες και τελευταία αναζητώ μανιωδώς αδιάβροχο χαρτί υγείας.

Κάθε φορά που μπαίνω για μπάνιο ο σκύλος μου με περιμένει τα πρώτα 20 δευτερόλεπτα έξω από την πόρτα της τουαλέτας. Φεύγει αμέσως μόλις αρχίσει να κυλάει το νερό κάτω από την χαραμάδα της πόρτας. Τα νερά του Νιαγάρα μουσκεύουν λίγο το πατούσι του και πολύ το δεξί πόδι του καναπέ.

Βουτάω κάτω από τον καταρράκτη του ντουζ και αρχίζω να βρέχω μαλλιά, λαιμό, πλατούλα, άθελά μου καθρέφτη, άθελά μου πιγκάλ, άθελά μου καπάκι τουαλέτας,

άθελά μου το κωλόχαρτο που κοστίζει περίπου μισό μισθό (πλυντήριο ρούχων δε χωράει στο δύο επί δύο τουαλετάκι μου).

Πώς μπαίνει τάπα σε έναν καταρράκτη;

Σκέφτομαι ποιο κινέζικο μαγαζί μπορεί να πουλάει αδιάβροχο χαρτί υγείας ή πού θα βρω τρία τσιμεντότουβλα να οριοθετήσω τον χώρο του ντουζ. Αλλά, αν τα βάλω στο πάτωμα, θα χωράω να σκύψω για να ξυρίσω το πιπί μου; Ίσως ο ιδιοκτήτης είχε υπολογίσει το σκύψιμο για το ξύρισμα και γι' αυτό δεν έβαλε ντουζιέρα στο μπάνιο.

Άλλωστε τι αξία έχουν οι ντουζιέρες και οι μπανιέρες μπροστά στους καταρράκτες του Νιαγάρα;

Ένα μπάνιο γεμάτο ταξίδια.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

1ΔΩC 20τμ, ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΓΙΑ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ, 2 λεωφορεία μακριά

από τη δουλειά σου, ΤΙΜΗ ΑΣΥΖΗΤΗΤΙ: **3/5 του βασικού μισθού**

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ η επίδειξη βεβαίωσης εργοδότη

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

2ΔΣΚΜπ, χωρίς θέρμανση, με θέα το **φωταγωγό**, απαγορεύονται τα κατοικίδια

ΝΟΙΚΙ: θα αυξηθεί σε ένα χρόνο / χωρίς συμβόλαιο . . . δεκτοί ΜΟΝΟ Έλληνες

[Σ.τ.Μεσίτη: *ενα δεκάρικο η δεκάλεπτη επίδειξη*]

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΤΑΝ

αλλά σε διώχνει ο ιδιοκτήτης - *εκτός αν έχεις να δώσεις τα διπλά*

γιατί είναι ιδιοκτήτης και αυτή είναι η ιδιοκτησία του και την καίει κιόλας άμα γουστάρει

γιατί την έχει δει επιχειρηματίας τώρα με το airbnb και τη γειτονιά στα χάρη της

ΠΑΡΑΧΩΡΕΙΤΑΙ

1. το παιδικό σου δωμάτιο, γιατί ο μισθός δεν περισσεύει για νοίκι, με την προϋπόθεση

να βρεις μια δουλειά με προοπτική / **2. διαμέρισμα κάτω από το πατρικό σου, γιατί**

ο μισθός δεν περισσεύει για νοίκι, με την προϋπόθεση να κάνεις οικογένεια

ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

από τρεις φίλες

γιατί τα άδεια σπίτια σαπίζουν και εμείς με τις φίλες μας στα διπλανά δωμάτια, **χωρίς τον**

καθημερινό εκβιασμό του ενοικίου, γελάμε περισσότερο και κοιμόμαστε πιο ήσυχες

η αύξηση των ενοικίων
είναι επίθεση
στο μισθό και το χρόνο μας

δεν είναι ατομική υπόθεση,
να την αρνηθούμε συλλογικά

ΠΑ 22.03 19:00
στη Φάμπρικα Υφανέτ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΕΓΑΣΗ:

*Πώς θα αντισταθούμε συλλογικά
στη νέα αύξηση που απαιτεί ο
ιδιοκτήτης, στην απειλή για έξωση,
στην επιστροφή στην οικογένεια;
Μία αναζήτηση μορφών αγώνα.*

ΛΟΥΠΑ

κοινότητα συνάντησης & αγώνα
φωτοπερίοδη, σπέρματα επισφαλών
χαμένων παιδιών

loupa.espinblogs.net

ΤΟ PETIPE

Το καλό μου το σπίτι
είναι έτσι σχεδιασμένο
ώστε να σε ωθεί
να βγεις έξω
να αδράξεις την ζωή.

Έχει ένα παραθυράκι
που κοιτάει στον ακάλυπτο
και έτσι δε χρειάζεται να ανησυχώ
στις 8 το πρωί ότι θα με ξυπνήσει
ο ήλιος που θα μπαίνει
από τις χαραμάδες.

Έχει ένα μπάνιο
που δεν έχει παράθυρο
αλλά έχει έναν μικρό ανεμιστήρα
κ' έτσι οι ωραίες μυρωδιές
μας κρατάνε ώρα συντροφιά
και η υγρασία από τα μπάνια μας
στάζει για ώρα από τα πλακάκια
κάποιους μήνες είμαστε πολύ τυχερά
και τα μαύρα σχέδια
στο ταβάνι πάνω από την μπανιέρα
γίνονται πιο έντονα.

Η υγρασία της Θεσσαλονίκης
σε συνδυασμό με το ανήλιαγο δωμάτιο
και την ωραία ταράτσα από πάνω
που μαζεύει νερά όταν βρέχει
οι γωνίες του δωματίου
κάνουν μαύρα σχέδια
σαν τατού με λουλούδια
πάντα ήταν ωραία
η τέχνη στους τοίχους έτσι κι αλλιώς.

Και τα βράδια
αυτά τα μαύρα λουλούδια
δυσκολεύουν την καλή αναπνοή
και κάνουν τον ύπνο μου βαρύ
αλλά δε παραπονιέμαι
με παρακινεί να βγω έξω
να ξεσκουριάσω
να στεγνώσω λίγο
να ανασάνω καλύτερα.

Και επειδή εδώ στην πολυκατοικία
είμαστε μια κοινότητα
όταν οι από κάτω μαλώνουν
εγώ πρώτη το μαθαίνω,
όταν οι δίπλα κάνουν σεξ

πάλι πρώτη το μαθαίνω,
και το ποια σειρά βλέπουν στην τηλεόραση,
μαντέψτε ποια το μαθαίνει πρώτη.

Τουλάχιστον τα πρωινά
το μπαλκόνι το χτυπάει ήλιος
και έτσι βγαίνω λίγο μπαλκόνι
να ρουφήξω την βιταμίνη ντι μου
πρέπει βέβαια να προσέχω
γιατί από απέναντι
πέφτουν ακτίνες χ
καταπάνω μου
από τον γείτονα
που το μπαλκόνι του
δεν απέχει και πολλά μέτρα
από το δικό μου,
αλλά είμαι καλή
κάνω προσποιήσεις δεξιά αριστερά
και μια χαρά.

Μια χαρά και δυο τρομάρες.

έως
100%
σε ενοίκια
και λογαριασμούς

Η προσφορά ισχύει από
τώρα και για πάντα!

**ΔΩΡΕΑΝ
ΤΑ ΕΞΟΔΑ
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ**
μπόττων
έξω από
τον πηλόντη

ADYNA
loupa.espinlogi.net

ΜΠΑΤΣΟΙ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ
ΚΑΙ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ
ΑΥΤΟ
ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΑΝΑΠΛΑΣΗ
ΚΑΙ
ΕΞΕΥΓΕΝΙΣΜΟΣ

ΣΑ 22.05.2021 20:00
**ΣΟΥΑΡΕ
ΜΕ ΠΡΟΒΟΛΗ**

Defend the block [65] [2018]
ντοκιμαντέρ για τους αγώνες
έναντα στον εξευγενισμό
σε: Τορόντο, Νέα Ορλεάνη, Ιστανμπούλ,
Φουκλιάν, Βερολίνο, Μόντρεαλ

ΛΟΥΠΑ
κοινότητα συνάντησης & αγώνα
φοιτητών-ανέργων-επισφαλών
χαμένων παιδιών

στην κατάληψη
φάμπρικα *υφανέτ
ομήρου & περδικά γωνία, κάτω τμήμα
2Κ, 58 - στ. Θεαγένειο / 12 - στ. υφανέτ

loupa.espivblogs.net

ΜΕ ΚΑΘΕ
ΑΝΑΠΛΑΣΗ
ΤΑ ΝΟΙΚΙΑ
ΑΝΕΒΑΙΝΟΥΝ
ΚΑΛΗ ΚΙ
Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ
ΜΑ ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ
ΔΕ ΒΓΑΙΝΟΥΝ

ΠΑ 02.07.2021 20:30
**ΣΟΥΑΡΕ
ΜΕ ΠΡΟΒΟΛΗ**

Dream Empire [73] [2016]
ντοκιμαντέρ για το πώς μπλέκονται
το κινέζικο όνειρο και το θέαμα
με την αγορά ακινήτων

κάθε ΠΕΜΠΤΗ 20:30
**ΑΝΟΙΧΤΗ
ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ**

ΛΟΥΠΑ
κοινότητα συνάντησης & αγώνα
φοιτητών-ανέργων-επισφαλών
χαμένων παιδιών

στην κατάληψη
φάμπρικα *υφανέτ
ομήρου & περδικά γωνία, κάτω τμήμα
2Κ, 58 - στ. Θεαγένειο / 12 - στ. υφανέτ

loupa.espivblogs.net

05.2021

07.2021

Τα μόνα σχέδια πάνω στο ταβάνι, πέρα από τις σκιές που δημιουργούσε το φωτιστικό, ήταν διάσπαρτα σημάδια κόλλας, απομεινάρια κάποιου φανταστικού φωσφορίζε αστερισμού που δεν είχε ανακαλυφθεί ακόμη. Καθόταν με τις ώρες και το κοιτούσε ψάχνοντας μια σύνδεση με τα άτομα που ζούσαν πριν κάτω από το ίδιο ταβάνι. Δεν ήξερε πόσα άτομα είχαν περάσει από εκεί, ούτε προφανώς ποιοι ήταν και για πόσο καιρό είχαν μείνει. Και κυρίως δεν είχε καμία εικόνα του πως περνούσαν τον χρόνο τους ανάμεσα σε αυτούς τους τοίχους.

Όταν πρωτο μπήκε ήταν τόσο έντονη η μυρουδιά της καινουργίλας που αναδυόταν από έπιπλα και τοίχους, που αν δεν είχε δει στο συμβόλαιο ότι το σπίτι ήταν κατηγορίας 7, δηλαδή είχε κατοικηθεί 20 έως 50 φορές από τότε που φτιάχτηκε, θα δυσκολευόταν να πιστέψει ότι είχαν προϋπάρξει άλλοι άνθρωποι εκεί μέσα. Οι συντηρητές είχαν σβήσει τα ίχνη κάθε άλλης ζωής με τέτοια προσήλωση, που είχε καταλήξει να βλέπει στα απομεινάρια κόλλας στο ταβάνι ως σημάδι αντίστασης του ίδιου του σπιτιού στην απόκρυψη της ιστορίας του.

Είχε περάσει αμέτρητες ώρες αναζητώντας άλλα κρυφά μηνύματα μέσα στο σπίτι. Στην αρχή παρατηρούσε απλώς τους τοίχους και τα έπιπλα και κατέγραφε οποιαδήποτε ατέλεια έβρισκε σε ένα μικρό σημειωματάριο που κρατούσε για τα ψώνια. Γρήγορα όμως βαρέθηκε και σκαρφίστηκε ένα παιχνίδι. Ζωγράφιζε ξανά και ξανά την κάτοψη του σπιτιού τοποθετώντας τα έπιπλα σε όλες τις πιθανές και απίθανες θέσεις και παράλληλα κατάστρωνε τις αντίστοιχες ιστορίες για τους ανθρώπους που έζησαν σε καθεμία από αυτές τις φανταστικές διατάξεις. Έπειτα, έψαχνε ξανά τον χώρο για τα τεκμήρια που θα επιβεβαίωναν κάποια από αυτές. Μια γρατσουινιά σε έναν τοίχο από τον καναπέ που γλιστρούσε

Ο
ΑΣΤΕΡΙ
ΣΜΟΣ
ΤΟΥ
ΣΠΙΤΙΟΥ

Φωσφορίζε Μολύβι

όταν έπεφταν με φόρα πάνω του αγκαλιασμένα σώματα, βαθουλώματα πάνω στο παρκέ από τα πόδια της τραπεζαρίας που λειτουργούσε ως στρατηγική βάση όταν έπαιζαν λάβα, τρύπες από στηρίγματα ραφιών και βιβλιοθηκών που λύγιζαν από το βάρος των βιβλίων αστρονομίας, στάμπες μπλου τακ από κολλημένες αφίσες αξέχαστων πανκ λάιβ και φεστιβάλ και ότι άλλο θα μπορούσε να μαρτυρήσει τι συνέβαινε παλιά στο χώρο. Δεν ήταν βέβαια όλες οι πιθανές ιστορίες ευχάριστες, ούτε χρειαζόντουσαν ιδιαίτερη φαντασία σημάδια από σπασμένες πόρτες και εκτοξευμένα αντικείμενα, οπότε αυτές έμεναν εκτός παιχνιδιού.

Και το παιχνίδι δεν σταματούσε ποτέ, διακοπτόταν συνήθως από κάποια ηχητική ειδοποίηση που σήμαινε άμεση επαναφορά στην πραγματικότητα, αλλά με την παραμικρή αφορμή ξαναξεκινούσε. Τον πρώτο χρόνο, σε επίσκεψη συντηρητών που ήταν υποχρεωτική για τα σπίτια με νοίκι, ανακάλυψαν δυο ξύλα που έτριζαν κάτω το έπιπλο της τηλεόρασης που τώρα χρησίμευε για να στοιβάζονται επιτραπέζια. Η επίσκεψη αυτή ήταν η αιτία να δημιουργηθούν μια ντουζίνα ιστορίες που καλούνταν να εξηγήσουν πως βρέθηκε εκεί η υγρασία. Το επίσημο έγγραφο των συντηρητών ανέφερε: “τυπική υγρασία σε σπίτι κατηγορίας 7”, μια ιστορία όμως έλεγε: κάποτε στο έπιπλο της τηλεόρασης βρισκόταν μια πελώρια γυάλα με αγγελόψαρα που περνούσαν τη μέρα τους ανάμεσα στα δεκάδες πλαστικά διακοσμητικά τους δώρα. Τους τα έφερναν επισκέπτες και φιλοξενούμενες που ενθουσιαζόντουσαν με την ομορφιά τους και όταν ερχόταν η ώρα του καθαρισμού, ήταν τόσα τα πράγματα που έπρεπε να βγουν από εκεί μέσα, που όσο κι αν πρόσεχαν, το παρκέ τριγύρω βρεχόταν σε τέτοιο βαθμό που σύντομα όλο το πάτωμα είχε τραβήξει υγρασία.

Μετά από κάποια καλή ιστορία κατέληγε στο υπνοδωμάτιο να κοιτάει το ταβάνι και τα σημάδια του αστερισμού. Η εμμονή με αυτά, στα όρια του φετιχισμού, προσέδιδε στο παιχνίδι και ένα δεύτερο σκέλος. Πριν κοιμηθεί τα κοιτούσε όσο πιο έντονα μπορούσε και προσπαθούσε να φανταστεί, όχι πως ζούσαν, αλλά τι ονειρεύονταν οι άνθρωποι που έκλειναν τα μάτια τους κάθε μέρα αντικρίζοντας το ίδιο ταβάνι. Με τα όνειρα πολλές φορές ένιωθε πραγματικά κοντά τους, γιατί οι ιστορίες που έφτιαχνε χρειαζόντουσαν τεκμήρια και ρεαλιστικά σενάρια, τα όνειρα, όμως, θα μπορούσαν να είναι όντως κοινά χωρίς να υπάρχει ο οποιοσδήποτε τρόπος να αποδειχτεί το αντίθετο.

Ένα βράδυ, μετά από μια βόλτα που κατέληξε σε μαξιλαιοπόλεμο κάτω από τον αστερισμό, ανάμεσα στα βλέμματα πάθους που ανταλλάσσανε και τα λαχανιάσματα που ήρθαν μετά, διηγήθηκε κάποιες από τις ιστορίες που ένιωθε ότι ήταν οι πιο συναρπαστικές. Οι ερωτικές ιστορίες μπλέχτηκαν με τη δική τους, σαν να πολλαπλασιάστηκαν τα χάρδια και οι τοίχοι φάνηκε να θυμούνται και αυτοί τα ερωτικά παιχνίδια των τουλάχιστον 20 έως 50 διαφορετικών ζευγαριών, τριυγαριών και άλλων πολλών συνδυασμών.

Στο σπίτι είχε μπει μέσω της υπηρεσίας του δήμου με το ολωσδιόλου δυστοπικό όνομα «Υπηρεσία Πραγμοποίησης Βασικών Αναγκών», γέννημα θρέμμα του μεγαλύτερου ΕΣΠΑ της προηγούμενης δεκαετίας. Η διαδικασία απαιτούσε τουλάχιστον 12 επισκέψεις και συνεδρίες όπου υποτίθεται χιτίζονταν το ιστορικό και το προφίλ για κάθε ενδιαφερόμενο πριν παρουσιαστεί το πλάνο ικανοποίησης των εκμοντερνισμένων βασικών αναγκών της εποχής. Σε αυτές συμπεριλαμβανόταν φυσικά και η στέγαση. Δινόταν ένα μικρό περιθώριο να

αποδεχτείς το πλάνο και όπως προπαγάνδιζαν συχνά από το Υ.Π.Β.Α., μη κάλυψη των βασικών αναγκών μπορεί να οδηγήσει σε αντικοινωνικές και παραβατικές συμπεριφορές, συνεπώς, τα άτομα που αρνούνται το προσωπικό τους πλάνο, είναι εν δυνάμει επικίνδυνα. Είχε κυκλοφορήσει σαν φήμη ότι κάποια άτομα που αρνήθηκαν, κατέληξαν στο δρόμο ή χάθηκαν πλήρως τα ίχνη τους.

Πνιγόταν στην ιδέα ότι το σπίτι που έμενε μπορεί να μην άδειασε με τους καλύτερους όρους. Όχι απαραίτητα από το Υ.Π.Β.Α. ή το μεσιτικό που ανήκε η πολυκατοικία, ήταν όμως γνωστό ότι τα σπίτια κατηγορίας 7 είχαν πλούσιο ιστορικό. Μαζικά εκτοπισμένα αλλόθρησκα και αλλόγλωσσα, αντάρτες που δεν γύρισαν ποτέ στην πόλη, γυναίκες και καταπιεσμένα που έφυγαν να σωθούν από την επαρχία και δεν κατάφεραν να στεριώσουν, ιδιοκτήτες που είδαν την πρώτη κατοικία τους να βγαίνει σε πλειστηριασμό, φοιτητά που δεν βρήκαν ποτέ αξιοπρεπή δουλειά και έφυγαν κυνηγώντας όνειρα και καριέρες, μετανάστριες και χαμηλόμισθους που έπρεπε να μετακινηθούν σε σπίτια χειρότερης κατηγορίας για να τα βγάλουν πέρα. Το σπίτι δινόταν πάντα χωρίς την ιστορία του, γιατί για το Υ.Π.Β.Α σπίτι σήμαινε ντουβάρια με στέγη και πρόσφεραν ακριβώς αυτό.

Ένωθε τέτοια ασφυξία μέσα σε αυτό τον ορισμό που είχε δώσει από την πρώτη μέρα όνομα στο σπίτι σε μια προσπάθεια να μην το βλέπει ως άψυχο αντικείμενο. Δυσκολευόταν βέβαια να ορίσει τι ήταν. Στην τελική, η έλλειψη της ιστορίας του το έκανε να είναι όντως άψυχο και κρύο, με μια ολοένα και πιο έντονη αίσθηση αποξένωσης μέσα σε αυτό, σε σημείο που σκεφτόταν πολύ συχνά να φύγει. Έλεγε, με περίσσεια αυτοπεποίθησης, ότι θα προτιμούσε να μένει στριμωχτά σε

ένα αχούρι παρά στο καλοσυντηρημένο σπίτι που πρόσφερε το πλάνο.

Από γνωστές και φίλους έπαιρνε τελείως διαφορετικές απαντήσεις, πολλά είχαν υιοθετήσει την οπτική του αντικειμένου και κατέληγαν να μαλώνουν γιατί έδινε, έλεγαν, περισσότερη σημασία από ότι χρειαζόταν, ενώ υπάρχουν τόσες σημαντικότερες ανάγκες πάνω από τις βασικές. Το σπίτι, κατέληγαν με εμφανώς ισοπεδωτικές διαθέσεις, είναι εκεί για να μην βρέχεσαι. Και κάπου έτσι έληγε προφανώς οποιαδήποτε κουβέντα.

Αυτό συζητούσε κάτω από το πάπλωμα που χουχούλιαζε με παρέα μετά από μια γεμάτη μέρα έξω στο κρύο. Κοιτούσαν μαζί από συνήθεια τον αστερισμό και προσπαθούσαν να βρουν κατάλληλο σχήμα που να ταιριάζει για να αποκτήσει επιτέλους ένα όνομα. Το καθένα έβλεπε σε αυτό κάτι διαφορετικό, το σχήμα έτσι κι αλλιώς ήταν ακανόνιστο και τα σημάδια κόλλας ανεπαίσθητα. Ένα σωρό ονόματα αράδιασαν εκείνη την ατελείωτη νύχτα. Με κάποια γελούσαν, με άλλα χανόντουσαν για ώρα σε σιωπές και τα πιο πετυχημένα τα έλεγαν ταυτόχρονα κοιτώντας το ένα τα μάτια του άλλου σαν να ανέσυραν την λέξη από τα βάθη των μυαλών τους. Όταν στο δωμάτιο μπήκαν οι πρώτες ακτίνες του ήλιου, το όνομα ακόμα δεν είχε βρεθεί. Κοίταξαν από το παράθυρο τον ήλιο, έπειτα κοιτάχτηκαν εξουθενωμένα μια τελευταία φορά στα μάτια πριν παρασυρθούν σε βαθύ ύπνο και είπαν χαμηλόφωνα «αστερισμός του σπιτιού».

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΡΙΤΩ (ΧΩΡΙΣ ΑΣΑΝΣΕΡ)

σήμερα ήταν μέρα για ψώνια
ψείρισα το ωραίο το conditioner, 7 ευρώ κάνει η μαλακία
αγόρασα και μια χλωρίνη
(λένε αφαιρεί τη μούχλα από το μπάνιο)

αλλά δεν κουβαλιέται η #@&/!\$%\$
ακόμη στον πρώτο είμαι;
30 σκαλιά ακόμη για τον τρίτο, ο μον ντιε
ρε μαλάκες, βάλτε ένα ασανσέρ, για όνομα

σήμερα νόμιζα θα έμπαινε κάποιος στο σπίτι
η πόρτα τραντάζεται και μαζί της τραντάζομαι και εγώ
αρχίζω τις προσευχές λες και δεν χριστοπαναγίαζα μόλις τον από πάνω
που σήμερα στην είσοδο μου είπε να φοράω τα κοντά τώρα που άνοιξε ο καιρός

αλλά τελικά δεν ήταν τίποτα, κλαίν
έχει ένα κενό με τον τοίχο και το ρεύμα της ταράτσας την τραντάζει έτσι
ουφ, γλυτώνω τον διαρρήκτη για σήμερα
όχι πως είχα και τίποτα να του δώσω

σήμερα έβγαλε κρύο,
όχι απλά κρύο, ψοφόκρυο
τα κουφώματα μπάζουν γάμησέ τα
το παράθυρο του μπάνιου δεν κλείνει τελείως

αλλά δεν πειράζει, τυλίγομαι με την ρόμπα μου
η μάνα μου μου έφερε και τις βελέντζες από το χωριό
να ανάψω το αέριο δεν παίζει
τα καλοριφέρ έχουν διακοσμητική χρήση

σήμερα ξύπνησα και έκλαιγα,
δεν είχα σταματημό
νόμιζα θα πλημμυρίσουν τα 30 τετραγωνικά
πάλι λεφτά σε μαστορες

σήμερα η καρδιά μου με έπιασε
όπως με έπιασε όταν ήρθε το ρεύμα
πως έκαψα πάλι τόσες κιλοβατώρες ρε γαμώτο
θα κόψω το μαγείρεμα και θα τρώω στη λέσχη

σήμερα κατάλαβα ότι δεν τραβάει άλλο,
-όχι το πλυντήριο ρε μαλάκα, αυτό το έφτιαξα-
δεν τραβάει να κοιμάμαι παγωμένη
δεν τραβάει να ξυπνάω άρρωστη από τη υγρασία
δεν τραβάει να ανάβω κεριά για να μην καίω ρεύμα

δεν αντέχω άλλο
καμία μας δεν αντέχει
βγαίνω με τις φίλες μου και είναι και αυτές όλες σκατά
η ψιτ τρέχει σε γιατρούς

γιατί η ιδιοκτήτρια την έχει αφήσει μέσα στη μούχλα και την υγρασία

και δε γίνεται να πηγαίνουν όλα σκατά

δε γίνεται να κόβω από παντού

δε γίνεται να κόβω από παντού και πάλι να μη βγαίνω

έχω κουραστεί να κοιτάω λογαριασμούς

έχω κουραστεί να τρέχω να βάλω το νοίκι πριν πάει 2 του μηνός

έχω κουραστεί να ανεβαίνω και τις γαμωσκάλες

Αλήθεια, έχω κουραστεί.

Έχω κουραστεί να προσπαθώ να νιώσω το σπίτι μου, σπίτι μου.

Το σπίτι ήταν μάλλον το καλύτερο που χα μείνει. Είχα τόση όρεξη να το γεμίσω με πράγματα και αναμνήσεις που αγαπώ. Καθόμουν στο δωμάτιό μου λουσμένη στον ήλιο, χάζεα τις πολυκατοικίες και σχεδίαζα τη ζωή μου διαφορετική από πριν, πιο ελεύθερη, πιο χαρούμενη. Ένα βράδυ κοίταζα το ταβάνι και τις σκιές που κάνουν τα κεριά και σκεφτόμουν ότι θα περνούσα εκεί τις πιο όμορφές μου μέρες.

Λίγο μετά κοιμόμουν στο σαλόνι γιατί δεν μπορούσα να κοιμηθώ στο δωμάτιο μου δίπλα σ' εκείνη. Έκλαιγα σιωπηλά στην κουζίνα και προσπαθούσα να μην βρεθώ πρόσωπο με πρόσωπο μαζί της μέσα στα 40 τετραγωνικά. Αρχίσαμε να μένουμε κι οι δύο σε σπίτια φίλων τα βράδια για να μην αναγκαστούμε να συνυπάρχουμε και να κοιμόμαστε μαζί. Κάπνιζε στο μπαλκόνι, κοιτούσα την πλάτη της κι ένιωθα ότι κατέρρεε ο κόσμος μου. Ότι αυτή η σύνδεση που κάποτε με γέμιζε, που με έκανε να νιώθω τόσο τυχερή, που είχε γίνει τόσο γρήγορα κομμάτι της ευτυχίας μου, είχε γίνει μπερδεμα, εχθρότητα και αμηχανία. Κάποτε της είχα κάνει χώρο στη ντουλάπα μου για τα ρούχα της. Την παρακαλούσα να μετακομίσει, το μόνο που ήθελα ήταν να χουμε κοινή καθημερινότητα, να μην χρειάζεται να ψαχνόμαστε στις πόλεις, να ξυπνάω και να την παίρνω αγκαλιά. Και το σπίτι που βάραινε τόσο σ' αυτά τα όνειρα- το πώς θα πειραζόμασταν στο κρεβάτι, πώς θα liaζόμασταν στο μπαλκόνι, πώς θα μαγειρεύαμε στην κουζίνα. Όλα αυτά γίναν τοίχοι που κλείναν πάνω μας, ασφυξία και αμηχανία. Και στο τέλος τα δωμάτια άδειασαν, εκείνη έφυγε. Προσπάθησα να ξαναονειρευτώ και να κάνω πάλι σχέδια για όμορφες στιγμές. Αλλά κοιτώντας εκείνους τους ίδιους τοίχους έμοιαζε με φάρσα. Όταν έφυγα από το σπίτι ένιωσα ελεύθερη να εμπιστευτώ πάλι τις ίδιες ψευδαισθήσεις. Το φρέσκο έχει πάντα τη γοητεία του.

.....

**ΔΕ ΘΕΛΩ
ΜΕ ΓΟΝΕΙΣ
ΝΑ ΜΕΙΝΩ
ΩΣ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑ**

**ΣΠΙΤΙ ΧΩΡΙΣ
ΘΕΡΜΑΝΣΗ
ΛΑΗΒ ΧΩΡΙΣ
ΜΠΑΝΤΑ**

**ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ
ΘΑ ΗΘΕΛΑ
ΝΑ ΕΧΩ ΚΑΙ
ΒΕΡΑΝΤΑ**

**ΟΣΟ ΚΑΙ
ΝΑ ΨΑΧΝΩ
ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΥΡΩ
ΣΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ**

louna / loupa.espivblogs.net

Ήταν ένα σπίτι, το χειρότερο μου, κι είχα ένα δωμάτιο εκεί μέσα. Ή μήπως το αντίστροφο; Είχα ένα δωμάτιο, το χειρότερο μου κι εκεί μέσα ζούσε ένα ολόκληρο σπίτι. Συγχωρέστε με, δε θυμάμαι πια.

Οι γωνίες του, οι γωνίες του ήταν ατόφιας, τόσο θελκτικές, μιλάω ακόμα για το σπίτι, το δωμάτιο ή εκείνον; Δε θυμάμαι πια, συγχωρέστε με.

Οι τοίχοι δασύτριχοι, ψηλοί σαν τείχη, που τέτοια τύχη, σάπιοι ήταν, ετοιμόρροποι, σαν φύλλα διάφανα, τίποτα δε συγκρατούσαν. Συγχωρέστε και το χιούμορ μου, έτσι κακό μου 'δωσε το σπίτι, κρύο κι ανάποδο. Όπως και το αδιάκοπο ρίγος, αυτή τη μόνιμη έλλειψη ζεστασιάς μέσα του, που την κουβαλούσα όταν έβγαινα εκτός, όταν βρισκόμουν σε άλλα σπίτια, καλύτερα απ' το χειρότερο μου, χειρότερα ίσως για κάποιους άλλους, δεν το 'μαθα ποτέ.

Λίγα λόγια για το σπίτι τώρα; 2ος όροφος, γωνιακό, έτσι να μπάζει, οι γείτονες φαίνεται δεν άνοιγαν ποτέ τη θέρμανση, ούτε κι εμείς, κανείς δεν ζέσταινε τους διπλανούς του, κανείς δεν τους γνώρισε κιόλας. Ολύμπου με έναν άλλο δρόμο αδιάφορο, Θεούς και δαίμονες δεν είχε μέσα, μονάχα τ' όνομα. Φίλοι δεν πέρασαν πολλοί, μαζώξεις πολλές δεν έγιναν, μπύρες άδειες μαζεύονταν και γέμιζαν ένα στενό μπαλκόνι, πιάτα σ' ένα ρηχό νιπτήρα, σάπια φρούτα σ' ένα ετοιμόρροπο ψυγείο. Όλα θα του τα συγχωρούσα αρκεί να είχε μια μπανιέρα, να ξεπλένω που και που τη θλίψη μου. Δεν είχε.

Λίγοι έρωτες ευδοκίμησαν εκεί μέσα, μα γρήγορα μαράθηκαν, δεν άντεξαν την υγρασία του, τα ακριβά του έξοδα, τα ανύπαρκτα μας κάποτε έσοδα. Σαν ισολογισμός ακούγομαι, εκεί μέσα άλλωστε έμαθα τη μαθηματική σκέψη, στα πρακτικά της, τα άμεσα, αυτά που καίνε.

Λίγα λόγια για τη γειτονιά; Δεν υπήρχε.

Λίγα λόγια για μένα; Καλύτερα όχι.

Το πρώτο μυρμήγκι δε με ανησύχησε ιδιαίτερα. Απεναντίας, η παρουσία του με εξέπληξε κάπως ευχάριστα. Έτρεχε ολομόναχο, στο περβάζι του παραθύρου, προς αναζήτηση άγνωστων θησαυρών, μυρμήγκι-τυχοδιώκτης, αποκομμένο από τους συντρόφους του. Υψώθηκα όρθιος μπροστά του, δεσποτικός, και θαύμασα τα δυνατά πόδια, τις λεπτοκαμωμένες αρθρώσεις, τα διακριτά μέρη του σώματος· ώσπου κουράστηκα από τις σπασμωδικές κινήσεις της πορείας του και το κυνήγησα με το δείκτη του δεξιού μου χεριού, στριμύχνοντάς το σε μια γωνία. Έπειτα, πίεσα μ' όλη μου τη δύναμη, αλόγιστα· ο θάνατος επήλθε ακαριαία, ανάλαφρα. Κράτησα, τιμής ένεκεν, ενός λεπτού σιγή· στη συνέχεια άνοιξα το παράθυρο κι ακούμπησα στον αέρα το άτυχο σώμα. Για μια στιγμή πίστεψα ότι το πτώμα δε θα έπεφτε στο κενό, αλλά θα αιωρούνταν, ή θα παρασυρόταν από τον άνεμο σε κάποιο αόρατο μονοπάτι... Επέστρεψα άπενθος στην πολυθρόνα μου, σαν να μην είχε συμβεί ποτέ τίποτα το επιλήψιμο. Το απρόσκλητο μυρμήγκι είχε διακόψει πρωτύτερα την ανάγνωση ενός κοινωνικού άρθρου στο κυριακάτικο φύλλο της αγαπημένης μου εφημερίδας· αναγκάστηκα να το ξεκινήσω πάλι από την αρχή.

Δε στάθηκα τυχερός. Η κίνηση ενός δεύτερου μυρμηγκιού, πανομοιότυπου με το πρώτο, τράβηξε την άκρη του βλέμματός μου, διακόπτοντάς με ξανά μέσα σε διάστημα μερικών λεπτών. Αυτή τη φορά ο ανεπιθύμητος επισκέπτης έτρεχε στο στόμιο ενός άδειου φλιτζανιού, τακτοποιημένου προσεκτικά πίσω από την προθήκη του σερβάν δίπλα στην πολυθρόνα. Δίπλωσα την εφημερίδα στα τέσσερα κι εξέτασα το συμβάν. Πώς είχε τρυπώσει εκεί μέσα; Πάνε τέσσερις δεκαετίες που 'χω στην κατοχή μου αυτό το ρουστίκ έπιπλο, όλο και κάποια κερκόπορτα θ' άφησε ο χρόνος πάνω στο κέλυφός του. Το μυρμήγκι

γυρόφερνε ατελέσφορα επί της ίδιας κυκλικής τροχιάς, ένα ταξίδι χωρίς αρχή και τέλος, χωρίς προορισμό. Η παρομοίωση αυτή με σύγχυσε –βρίσκω κάθε είδους αοριστολογία μια περιττή εξιδανίκευση άχρηστων φαινομένων–, σχεδόν θύμωσα. Δεν είχα άλλο χρόνο για χάσιμο, άνοιξα το γυάλινο φύλλο της προθήκης, πήρα στα χέρια μου το πορσελάνινο σκεύος και το μετέφερα στην κουζίνα. Ευτυχώς, το μυρμήγκι συνέχιζε απτόητο την αέναη πορεία του, χωρίς την παραμικρή διάθεση να ξεφύγει από τη μοίρα του. Τοποθέτησα το φλιτζάνι στη μέση του νεροχύτη κι άνοιξα τη βρύση ώστε το νερό να πέφτει μέσα στην άδεια κούπα, γεμίζοντάς την αργόσυρτα. Σύντομα το μυρμήγκι παρασύρθηκε αβοήθητο στο βάθος του υπονόμου· δεύτερος θάνατος, σίγουρα δραματικότερος από τον πρώτο, απόρροια ενός καλοσχεδιασμένου εγκλήματος με ηθικό αυτουργό-μάρτυρα εμένα τον ίδιο, και δράστη το αγαπητό σε όλους νερό. Η απονομή δικαιοσύνης, όμως, όπως συνήθως συμβαίνει σε ανάλογες περιπτώσεις, δεν επέφερε κάποιο πρακτικό αντίκρισμα, ο ειρμός της ανάγνωσης του άρθρου είχε χαθεί προ πολλού.

Τακτοποίησα την εφημερίδα στην άκρη του γραφείου –για μια μελλοντική, πιο ευνοϊκή συγκυρία– και στάθηκα μπροστά στη βιβλιοθήκη που μια ζωή φιλοξενεί τους σκληρόδετους τόμους της αξιόλογης συλλογής μου – τι καλύτερο αντίδοτο από ένα καλό βιβλίο! Όσο, όμως, διέτρεχα τους τίτλους στις ράχες των εκδόσεων, το μάτι μου διασταυρώθηκε με ακόμη ένα αναπάντεχο γεγονός... Πέντε-έξι μυρμηγκία συναγωνίζονταν το ένα τ' άλλο, όπως κάνουν τα άλογα κούρσας σε έναν ιππόδρομο, πάνω στον τραχύ διάδρομο που σχηματίζουν οι σειρές των βιβλίων... Πώς στο διάβολο βρέθηκαν τόσα μυρμηγκία μες στο σπίτι μου; Έπρεπε να δοθεί άμεσα μια λύση. Φύσηξα με

όλη την αντοχή των πνευμόνων μου προς το εσωτερικό των ραφιών της βιβλιοθήκης, καταφέροντας να ρίξω στο πάτωμα όλους τους θρασύτατους εισβολείς. Αποδείχτηκε ότι τα μυρμήγκια ήταν περισσότερα απ' όσα είχα μετρήσει νωρίτερα. Δεν έχασα χρόνο, τα πάτησα, ένα προς ένα, με τ' ακροδάχτυλα των ποδιών. Έβγαλα μάλιστα και τις παντόφλες, ξυπόλητος, σύγκρουση σώμα με σώμα, μένος πρωτόγονα αγνό. Ακόμη θυμάμαι πως ταλαντώνονταν οι νευρικές ίνες του σώματός μου μεταξύ του μαρμάρινου δαπέδου –πεδίο μάχης– και της υπόφυσης του εγκεφάλου – στρατηλάτης σε ύψωμα και φυσικός παραγωγός μιας αχαλίνωτης ευδαιμονίας.

Έπρεπε να ηρεμήσω άμεσα· ανέσυρα ένα παλιό γερμανικό βινύλιο του '66, μια συλλογή μουσικών συνθέσεων των Μουσόργκσκι και Ραβέλ, υπό τα άγρυπνα αυτιά και χέρια του μαέστρου φον Κάραγιαν και της Φιλαρμονικής Ορχήστρας του Βερολίνου – τι αρμονικότερο από τις μεγαλοφυείς εμπνεύσεις ενός σωβινιστή Ρώσου και ενός ιμπρεσιονιστή Γάλλου, εκτελεσμένες δεξιοτεχνικά από μια ομάδα Τευτόνων... Έβαλα στο πικάπ την πρώτη πλευρά του δίσκου –αν και ήθελα να περάσω κατευθείαν στη δεύτερη– και κατέβασα μαλακά τη βελόνα. Πράγματι, τα υπόκωφα γρατσουνίσματα πριν την εισαγωγή του πρώτου κομματιού, επέδρασαν ευεργετικά στη διάθεσή μου. Όχι όμως για πολύ· η ψυχική μου ηρεμία έμελλε να κλονιστεί σύντομα, πριν καν ολοκληρωθεί το πρώτο μέρος από τη σουίτα *Εικόνες από μία Έκθεση* του Μουσόργκσκι. Όσο αναζητούσα το βιβλίο που θα έσωζε τη μέρα από την πρωινή μου κατήφεια, διαπίστωνα ότι τα διαβλεμένα μυρμήγκια ξεπηδούσαν διαρκώς εδώ κι εκεί, αναστατώνοντας τη γαλήνη των βιβλίων μου. Ήταν προφανές: η πηγή του κακού βρισκόταν κάπου εντός της βιβλιοθήκης. Το μόνο που χρειαζόταν

να κάνω ήταν να τα παρατηρήσω σχολαστικά, ακολουθώντας τον μίτο της Αριάδνης, το πλέγμα των μυρμηγκοσχέσεων που θα με οδηγούσε στη μυστηριώδη φωλιά. Άρχισα να αφαιρώ τα βιβλία από τα ράφια και να τα ακουμπώ προσεκτικά στο πάτωμα, το ένα πάνω στο άλλο, δημιουργώντας ευθυτενείς στοίβες που ολοένα ψήλωναν. Όσπου να μπει το πέμπτο κομμάτι της μουσικής σουίτας, είχα αδειάσει εξ ολοκλήρου τη βιβλιοθήκη –πρωτόφαντο θέαμα– και περιεργαζόμουν εξονυχιστικά κάθε ακμή του ξύλινου επίπλου – ενός πραγματικού κομψοτεχνήματος από ξύλο κερασιάς με έντονα κυματοειδή νερά και ανάγλυφο φυτικό διάκοσμο. Κατά τη διάρκεια αυτής της επίπονης σωματικά, και επώδυνης νοητικά, διαδικασίας, σκότωσα δεκάδες μυρμήγκια· θάνατοι μηχανικοί, ανηδονικοί. Η στυγνή αυτοδικία δεν επέφερε τα επιθυμητά αποτελέσματα, η βιβλιοθήκη ήταν αθώα, δε φανέρωσε τη φωλιά, ή έστω κάποιο στοιχείο-κλειδί που θα με βοηθούσε στην εξιχνίαση της υπόθεσης. Αδίκως αναστάτωνα την αφενάδιαστη τάξη των βιβλίων μου, μια τάξη που υπακούει σε αυστηρούς κανόνες, επινοημένους από μια αόρατη δύναμη που ποτέ δεν κατανόησα πλήρως· ίσως μάλιστα να πρόκειται για την ίδια δύναμη που εκ των άνωθεν, με κατέστησε σήμερα έναν επίδοξο, κατά συρροήν, δολοφόνο.

Η καταγωγή των μυρμηγκιών παρέμενε ένα μυστικό, καλά φυλαγμένο εντός των αδύτων του αστικού μονόχωρου διαμερίσματος. Έλεγξα λεπτομερώς τοίχους, πόρτες, παράθυρα, σοβατεπιά, κορνίζες, ντουλάπια· καμία τύχη, δεν εντόπισα πουθενά πιθανές διόδους ή περάσματα. Συνέχισα να σκοτώνω μυρμήγκια που έτρεχαν πέρα-δώθε, μόνα τους ή σε μικρές ομάδες, θάνατοι συνοπτικοί, ασυνείδητοι, σαν αυτούς που διαπράττει κανείς σ' ένα πολεμικό πεδίο. Πολύ σύντομα, το μαρμάρινο δάπεδο γέμισε σωρηδόν με πτώματα μυρμηγκιών,

ένα θλιβερό θέαμα θανάτου που όφειλα να εξαφανίσω· έτρεμα στην ιδέα της ξαφνικής εμφάνισης απρόσκλητων φίλων πριν προλάβω να καθαρίσω αυτό το βδελυρό χάος... Ο ενδεδειγμένος έλεγχος απέβη άκαρπος, έπρεπε να σκεφτώ καθαρά, λογικά. «Η απλούστερη εξήγηση είναι συνήθως η καλύτερη», η κλασική αρχή της μεθοδολογικής απαγωγής του Γουλιέλμου του Όκαμ μού συμπαραστεκόταν πάντοτε στις δύσκολες ώρες. Το βλέμμα μου έπεσε πάνω στο φίκο μπέντζαμιν ακριβώς δίπλα στο παράθυρο, εκεί που είχα εντοπίσει νωρίτερα τον πρώτο εισβολέα. Φυσικά! Τα μυρμήγκια ζούνε μέσα στη γη, το χώμα της γλάστρας είναι η πηγή του κακού! Πλησίασα το μικρό καλλωπιστικό δέντρο κι αντίκρισα έντρομος τη σιωπηλή οχλοβοή· δεκάδες μυρμήγκια, εκατοντάδες μυρμήγκια είχαν κατακλύσει το άτυχο φυτό, τσαλαπατώντας τον λεπτό κορμό και το πλούσιο, λευκοπράσινο φύλλωμά του. Τα μπάσταρδα! Κατέτρωγαν τον πιστό, από τα φοιτητικά χρόνια, σύντροφο, τον μοναδικό –και επάξιο!– εκπρόσωπο της φύσης μέσα στο σπίτι μου, εκείνον που με περισσή αγάπη φρόντιζα σ' όλη τη διάρκεια της ενήλικης ζωής μου. Προσπάθησα να απαλλάξω τον φίλο μου από τους βάρβαρους, πετώντας τους στο πάτωμα κι έπειτα λιώνοντάς τους με τα πόδια, αλλά δεν υπήρχε σωτηρία, ο εχθρός είχε καταφανώς αριθμητικό πλεονέκτημα. Ο φίκος αργοπέθαινε, βουβός, μπροστά στα μάτια μου... Ο σώζων εαυτόν σωθήτω! Έπρεπε να ξεφορτωθώ το συντομότερο δυνατό το δέντρο, πριν η παρασιτική νόσος εξαπλωθεί στο υπόλοιπο σπίτι. Το μεγάλο βάρος της γλάστρας κατέστησε αδύνατη τη μεταφορά της στο πεζοδρόμιο, τρεις ορόφους κάτω, μέσω του κεντρικού κλιμακοστασίου της πολυκατοικίας. Ο Γουλιέλμος, ο φιλόσοφος από το Όκαμ, μου έδωσε πάλι τη λύση. Άνοιξα διάπλατα το παράθυρο, βεβαίωσα τον εαυτό μου ότι δε θα θρηνήσουμε παράπλευρες απώλειες αθώων περαστικών, σήκωσα

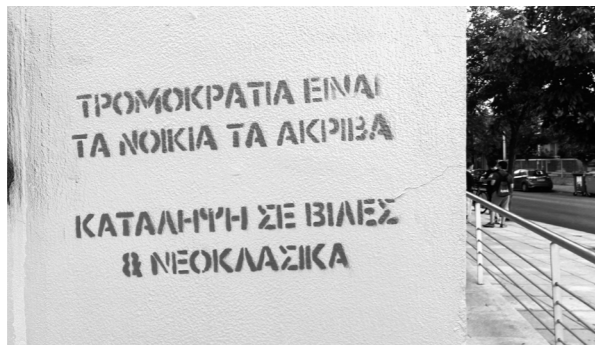
τον φίκο στην αγκαλιά μου και τον πέταξα στον έρημο δρόμο. Η αίσθηση της πτώσης του αγαπημένου δέντρου και το δυνατό τράνταγμα στο κράσπεδο μου σπάρραξαν την καρδιά. Τι μέρα! Δολοφόνησα τον ίδιο μου το φίλο, το φίλο-φίκο· το λογοπαίγνιο δεν ήταν αρκετό για να ελαφρύνει τη βαριά ατμόσφαιρα.

Άλλαξα πλευρά στον δίσκο –η πλευρά Α είχε τελειώσει εδώ και κάμποση ώρα– και κάθισα στην πολυθρόνα να ηρεμήσω, ήμουν μούσκεμα στον ιδρώτα. Μπροστά μου κειτόταν ακατάστατο το διαμέρισμα, ποτέ δεν το 'χα ξαναδεί έτσι. Διέκρινα μερικά μυρμήγκια να περιπλανιούνται αδιάφορα ανάμεσα στους νεκρούς αδελφούς τους, όπως συμβαίνει με τους μισθοφορικούς στρατούς. Δεν είχα κουράγιο να σηκωθώ, να ξεπαστρέψω τα εναπομείναντα μυρμήγκια και να επαναφέρω την αρχική τάξη, την τόσο αναγκαία και καταπραϋντική. Έκλεισα τα μάτια και διέτρεξα με το νου τη ροή των σημερινών επεισοδίων, τα συνταίριαξα το ένα δίπλα στο άλλο, όπως τις πλάκες του ντόμινο. Μετά τη μπόρα έρχεται πάντα ο Ήλιος, και κατόπιν η Ιστορία, για να εξωραϊσουν μαζί τα γεγονότα, να απαλύνουν τα τραύματα και να μας κάνουν να λησμονήσουμε ό,τι πραγματικά αξίζει από τις ζωές μας.

Η βελόνα του πικάπ έχει φτάσει περίπου ως τα μισά της δεύτερης πλευράς, τα πρώτα ταμπούρα προϋπαντούν τα φλάουτα και στη συνέχεια τα κλαρινέτα, στο ρυθμικό οστινάτο του διάσημου Μπολερό του Μωρίς Ραβέλ – του κομματιού που ήθελα εξαρχής να ακούσω σήμερα. Το ομολογώ: η εξάντληση της πρότερης απόγνωσης, σε συνδυασμό με τον επαναλαμβανόμενο ορχηστρικό ρυθμό του Μπολερό, μου προκαλούν μια γλυκιά νύστα, αφήνοντας πάνω στα χείλη μου ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο– Άουτς! Ποιος με τσίμπησε; Ή μάλλον, τι με τσίμπησε;

Ανοίγω τα μάτια και βρίσκω δυο-τρία καταραμένα μυρμήγκια να με δαγκώνουν στο χέρι, ψηλά στον καρπό. Δεν είναι μόνα τους, το δεξί μου μανίκι είναι γεμάτο μυρμήγκια. Πετάγομαι όρθιος και βρίσκω χιλιάδες από δαύτα να τρέχουν αφηνιασμένα πάνω-κάτω, πάνω στα μαξιλάρια της πολυθρόνας, πάνω σε μένα τον ίδιο, χωρίς σταματημό, χωρίς έλεος... τινάζομαι ολόκληρος μπας και τα ξεφορτωθώ τα μαλακισμένα, μα είναι τόσο πολλά... βγάζω όλα μου τα ρούχα και τα πετώ σε μian άκρη, διώχνω με τα χέρια μου όσα μπορώ από πάνω μου... τρέχω γυμνός στην κουζίνα και ανοίγω τα ντουλάπια, ως κι εκεί μέσα έχουν τρυπώσει τα καριόλικα, βρίσκω μια μεγάλη κατσαρόλα και τη γεμίζω νερό, θα τα πνίξω όλα τους, να μην ξέρουν από πού τους ήρθε... αδειάζω πάνω στην πολυθρόνα απανωτές δόσεις παγωμένου νερού, ενώ το γέλιο μου αντηχεί δυνατά στον χώρο... το πάτωμα έχει γεμίσει με νερά και πτώματα... οι στοίβες των βιβλίων κατέρρευσαν μες στην αναταραχή, τα βιβλία μούσκεψαν, μουλιάζουν αυτή τη στιγμή μπροστά στα μάτια μου... στ' αρχίδια μου, αδιαφορώ, θα βρω άλλα, καλύτερα, να πάρουν τη θέση τους, ίσως και όχι, τι να τα κάνω τα βιβλία, τώρα το μόνο που χρειάζομαι είναι άφθονο νερό για να σβήσω αυτή την αγαστή δίψα για αίμα... χε χε! τα μυρμήγκια δε διαθέτουν κυκλοφορικό σύστημα, κανένα αίμα δε θα χυθεί σήμερα, ο πόλεμος θα είναι αναίμακτος... πρέπει να ντυθώ, για πόσο θα κυκλοφορώ έτσι γυμνός; ανοίγω τη δίφυλλη ντουλάπα, μα ευθύς την ξανακλείνω... είναι γεμάτη μυρμήγκια που κομματιάζουν τα σιδερωμένα πουκάμισα, τα υφασμάτινα παντελόνια και τα φίνα γιλέκα... γιατί ρε μπάσταρδα; τι σας έφταιξαν τα ρούχα μου, το ύφασμά τους δεν τρώγεται, πιάνω την ντουλάπα από την κορυφή της και τη ρίχνω κάτω μ' όλη μου τη δύναμη, η πλάτη της είναι φαγωμένη από χιλιάδες μικρές δαγκωματιές... αναθεματισμένα! πηγαиноέρχομαι μεταξύ νεροχύτη και ντουλάπας, στα χέρια μου κρατώ διαρκώς δυο κατσαρόλες γεμισμένες με νερό... απελπισία! βρίσκονται πάντοτε ένα

βήμα πιο μπροστά από μένα, πολλαπλασιάζονται με εκθετικό ρυθμό, όσο περισσότερα σκοτώνω, τόσο περισσότερα εμφανίζονται, από παντού, όπως μια ανεξέλεγκτη πυρκαγιά... αυτό είναι! μπράβο, γουλιέλμε, μου έδειξες πάλι τον δρόμο! αν ποτέ επισκεφθώ το όκαμ θα αφήσω ένα λευκό γαρύφαλλο στον τάφο σου, αυτό είναι! θα τα κάψω! ναι! η φωτιά θα τα αφανίσει όλα μονομιάς, πώς δεν το 'χα σκεφτεί νωρίτερα... χρειάζομαι κάτι εύφλεκτο, βρίσκω ένα μπουκάλι οινόπνευμα στην κουζίνα και το περιχύνω στην πεσμένη ντουλάπα, στο στρώμα του κρεβατιού, στην πολυθρόνα... το οινόπνευμα τελειώνει γρήγορα, κανένα πρόβλημα, στο σερβάν φυλάω τα καλά ποτά για τις εξαιρετικές περιστάσεις, χρόνια ανέγγιχτα... τι ευτυχής συγκυρία! μετά από τόσα χρόνια ζύμωσης θα έχει αυξηθεί κατακόρυφα η περιεκτικότητά τους σε αλκοόλ, άρα και η αποτελεσματικότητά τους, τα σκορπίζω ένα προς ένα γενναιόδωρα, αλλά σε καίρια σημεία, ως και στα πόδια μου ρίχνω άφθονη βότκα, εδώ και ώρα με δαγκώνουν τα κωλογαμημένα αλλά δεν αισθάνομαι τίποτα μόνο στο πικάπ δεν έριξα το Μπολερό συνεχίζει απτόητο το κρεσέντο του με παρασέρνει μαζί του στην κορύφωση του δράματος... κρατώ στα χέρια μου ένα άκαφτο σπύρτο πρώτη φορά προσέχω πόσο ελαφρύ είναι ένα σπύρτο! αδημονώ να δω με τα ίδια μου τα μάτια τις φλόγες να καταπίνουν τα παρείσακτα μυρμήγκια να εξαϋλώνονται ζωντανά ακόμα και κείνα που ανεβαίνουν αυτή τη στιγμή καταπάνω μου η φωτιά θα καταπιεί και μένα τον ίδιο τον γυμνό δημιουργό της ποσώς με ενδιαφέρει δε φοβάμαι να θυσιάσω την ίδια μου τη ζωή για μια καινούρια μέρα καθαρή χωρίς μυρμήγκια χωρίς παρανοϊκούς πυρομανείς χωρίς ήρωες χωρίς λησμονημένες σκέψεις χωρίς την ατέρμονη νοσταλγία χωρίς νικητές και νικημένους χωρίς τον διαρκή φόβο του άγνωστου μέλλοντος χωρίς τα συκρατημένα χαμόγελα των μυριάδων αναμνήσεων που караδοκούν πάνω από τις αδικοχαμένες μας ζωές... να! τις ακούς; ξεκίνησαν ήδη να γελούν...

—
09.2020

να ρίξουμε
τα νοίκια
να ανέβουν
οι μισθοί

—
11.2022

ντόπιες
μετανάστριες
να ζήσουμε
μαζί

ΛΟΥΠΑ / loupa.espivblogs.net

—
10.2020

Στον καιρό της κρίσης, πολλοί και πολλές κλείνονται στην ιδιωτική τους σφαίρα και μένουν άπραγοι μπροστά στην επίθεση που βιώνουνε.

Διαχειριστές και διαχειρίστριες απέναντι στην απάθεια αρχίζουν να δρουνε. Έχουν αναλάβει, εθελοντικά και μη, την υπεράσπιση της τότε μακρινής αλλά νοσταλγικής ατμόσφαιρας. Ενδιαφέρονται, ρωτάνε, μαθαίνουν, ελέγχουν τι γίνεται πάνω-κάτω-αριστερά-δεξιά.. τι γίνεται δίπλα στο σπίτι τους.

Τώρα.. γωνίες ξυσμένες από τις μετακομίσεις.

Κόσμος πηγαινοέρχεται.. κόσμος λίγο περίεργος.. ποιος μένει και πού μένει.. άγνωστο.

Οι ιδιοκτήτες των διαμερισμάτων αυτών κολυμπάνε στην απέραντη θάλασσα της άγνοιας.

Οι κανόνες της οικοδομής ίσα που διακρίνονται, από το κιτρινισμένο από τον χρόνο χαρτί στην είσοδο. Τίποτα δεν είναι ίδιο. Οι εισοδοί των πολυκατοικιών τώρα έχουν γεμίσει ποδήλατα. Χαλασμένα κάγκελα από τις αλυσίδες και τα πέταλα που τα έχουν κλειδωμένα.

Η εξωτερική πόρτα είναι σχεδόν πάντα ανοιχτή μετά τις 10.. εύκολη περίπτωση ακόμα και για ερασιτέχνες κλέφτες.. πόσο μάλλον για μετανάστες.

Αυτοκόλλητα στο ασανσέρ.. γραμμένη η είσοδος.. σε πιάνει η καρδιά σου.

Στα θυροτηλέφωνα από το ονοματεπώνυμο και όροφος περνάμε σε μικρά μόνο ή ακόμα και άσχετα πλακατζιδικά ονόματα.

Μπορείς να διακρίνεις φυλλάδια παντού, είναι σε κάθε πόρτα.. Τους ανοίγουν ενώ έχει γίνει ξεκάθαρο από το τεράστιο σημείωμα ότι δεν δεχόμαστε διαφημιστικά φυλλάδια.

Για τις ώρες κοινής ησυχίας.. δεν υπάρχει πια στο λεξιλόγιο τους.. περασμένες 12 και ακούγονται ακόμα φωνές. Η αστυνομία δεν έρχεται “για τόσο μικρά περιστατικά”. 3 και 4 η ώρα να ακούγονται οι φτέρνες τους και τα γέλια τους..

Άσε που δεν είναι και μόνο αυτοί.. έχουν φέρει και “παρέα”.

Ζώα ανεβοκατεβαίνουν και λογικά κατουράνε τα πάντα, κάνουν φασαρία και τρέχουν μέσα στα σπίτια σαν μικρά παιδιά.

Το χειρότερο.. υπάρχουν ένοικοι της πολυκατοικίας.. ακόμα και μεγάλοι άνθρωποι κατά τα άλλα σοβαροί, που τους χαιρετάνε και τους χαμογελάνε. Ηλίθιοι.. Δεν έχουν καταλάβει τι γίνεται γύρω τους??!

Κάθονται ατάραχοι στα μικρά τους διαμερίσματα και άλλοι βγάζουν το φίδι από την τρύπα. Δεν έχουν καταλάβει ότι..

η φάση μας είναι νεκροταφείο??

Το χειρότερο σπίτι δεν είναι μόνο το σπίτι.
 Στο χειρότερο σπίτι δε βλέπεις μόνο το σπίτι.

1.

Καινούργιο σπίτι
 Θα είναι πιο ωραία
 Μάλλον και όχι.

2.

Τι παράξενο
 Να βλέπεις συχνά μούχλα
 πάνω στους τοίχους.

3.

Οι τοίχοι λιώνουν
 Μα δεν θα αντιδράσω
 Απλά κοιτάω.

4.

Η γάτα που λες
 Κοίτα συχνά απέξω
 Κάτι θα ξέρει.

330€ ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΤΑΣΗΣ ΜΕΤΡΟ

Δεν έχει καμιά σημασία,
που η νέα οδός
έχει όνομα βασιλικό.
Είμαι χαρούμενος,
γρήγορα βρήκα και νοίκιασα σπίτι
με τρία τριάντα,
«πλησίον στάσης μετρό»!

Δεν έχει καμιά σημασία,
που το μόνο παράθυρο
βλέπει φωταγωγό.
Άλλωστε, έχει μια εξισωτική λύτρωση
η επίγνωση πως όλοι οι γείτονες
κοιτάζουν το ίδιο μπετό.
Λένε, πως είμαι πολύ τυχερός,
που βρήκα ισόγειο με τρία τριάντα,
«πλησίον στάσης μετρό».

Δεν έχει καμιά σημασία,
που για παραθύρι στο μπάνιο
απλά υπάρχει κενό.
Μυρίζει απίστευτα
το κάρυ του γείτονα,
κατουρώντας μαθαίνω ουρντού.
Αν ο θεός μας έκανε ίδιους,

τι τον πειράζει που βλέπω τα οπίσθια
του απέναντι γυμνού Χριστιανού;
Δεν ξέρω αν είναι σωστό,
ξέρω μόνο πως έχω νοικιάσει
με τρία τριάντα,
«πλησίον στάσης μετρό».

Δεν έχει καμιά σημασία,
που οι φίλοι μου λένε συχνά
«σιγά μην έρθω
να σε δω στο Ντεπώ».
Όταν πέφτει πολλή μοναξιά,
ξέρω πως η από πάνω
μαθαίνει χορό.
Να 'ναι καλά το σάπιο παρκέ της
που είναι επαρκώς ηχηρό.
Έτσι, κλείνω τα μάτια,
αγκαλιάζω την ντάμα σωστά,
κι νοητά της δείχνω ταγκό.
Σέρνει το πόδι της,
αλλά κοιτά να δεις,
τυχαία πατάει εκεί που πατώ.
Και μόνος περνάω καλά
στη γκαρσονιέρα που νοίκιασα
με τρία τριάντα,

«πλησίον στάσης μετρό»!

Δεν έχει καμιά σημασία,
που ακούω τους πάντες πολύ.
Βολεύει και λίγο να ξέρω
πως η κυρία Κίτσα βλέπει τιβί.
Δε χρειάζεται να ρωτάω στην είσοδο
τί κάνει κι αν είν' ζωντανή;
Κι αν ξεχάσεις μια μέρα
να βάλεις το ξυπνητήρι,
το καζανάκι του γείτονα
είναι πάντα εκεί,
στις επτάμισι κάθε πρωί,
σταθερά σε κάνει και ξέρεις
πως ο άνθρωπος είναι καλά!
Να, αερίστηκε αρχοντικά,
πλύθηκε, με το καλό...
Τι ωραία που ζούμε
στο σπίτι με τρία τριάντα,
«πλησίον στάσης μετρό».

Δεν έχει καμιά σημασία,
που ως γραμματέας βγάζω
εξακόσια ευρώ.
Όταν στο τέλος του μήνα,

φτάνω στο ταμείο με ψώνια
και δεν έχω ρευστό,
τα αφήνω στον πάγκο
και νωχελικά την πωλήτρια
στα μάτια κοιτώ:
Μήπως μπορώ να πληρώσω
με ένα «νοικιάζω με τρία τριάντα,
πλησίον στάσης μετρό»;

Δεν έχει καμιά σημασία,
που πέρασαν χρόνια
και δεν έχει ακόμα
στη Σαλονίκη μετρό.
Βοηθάω ανθρώπους
να χαμογελάσουν
όταν τους λέω
πως κάποτε νοίκιασα σπίτι
με τρία τριάντα,
«πλησίον στάσης μετρό»!

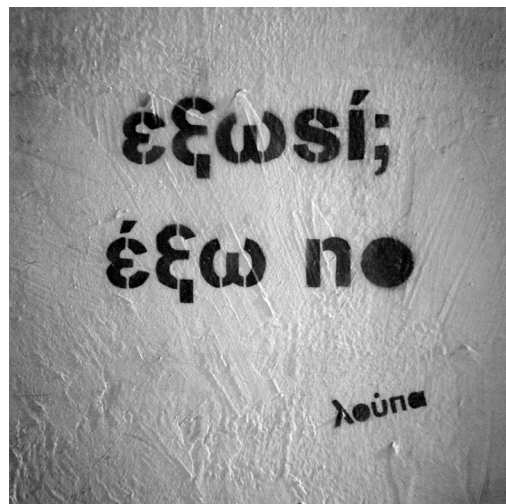
Έψαχνα για σπίτι,
και τελικά το βρήκα.
Έψαχνα αγάπη,
και τελικά την βρήκα.
Ήθελα να βάλω την αγάπη μέσα στο σπίτι,
όση περισσότερη γίνεται και τελικά την έβαλα.
Στέγασα το «είναι» μου και όλα τα υπάρχοντά μου,
μέσα στο σπίτι.
Έβαλα αγαπημένους φίλους, εραστές, συντρόφους και ζωάκια,
φυτά και λουλούδια,
μέσα στο σπίτι.
Έβαλα κι εκείνον μέσα στο σπίτι, όταν χρειάστηκε.
Τον ξάπλωσα στον καναπέ, του έφερνα φαγητό και νερό,
βλέπαμε μαζί ταινίες,
δούλευα στον υπολογιστή και μου έλεγε «άντε φτάνει πέρασε η ώρα»,
του έβαζα κομπρέσες και θερμόμετρο,
βγαίναμε βόλτα στο μπαλκόνι,
του έφτιαχνα τσάι και εγώ έπινα καφέ,
τον σκέπαζα στον καναπέ όταν τον έπαιρνε ο ύπνος,
μου έλεγε αστεία να γελώ,
τα μάτια του έλαμπαν όταν με κοιτούσε από ευγνωμοσύνη.
Ήθελα να βάλω ένα προστατευτικό τοίχος
γύρω από το σπίτι
και το έβαλα απ' άκρη, σ' άκρη με το μυαλό μου.

Όσπου μια μέρα τον βοήθησα να βγει από το σπίτι,
αφού του χτένισα τα μαλλιά και τον φίλησα.
Τον πήρα τηλέφωνο το βράδυ,
μου είπε ότι θέλει να γυρίσει σπίτι.
Του είπα «θα έρθεις σπίτι, ναι μπαμπά, σε λίγο καιρό μόλις γίνεις καλά».
Κι ύστερα θυμάμαι να περιφέρομαι μέσα στο σπίτι,
έξω από το σπίτι,
να βγαίνω στο μπαλκόνι,
να τρέμει η καρδιά μου από την αγωνία,
να περπατάω μόνο από τη δεξιά πλευρά του σπιτιού,
γιατί η αριστερή σήμαινε κάτι κακό,
ώσπου χτύπησε το τηλέφωνο...

Άνοιξε τα φτερά του και πέταξε σαν πουλί πάνω από το σπίτι,
ξαφνικά ο νυχτερινός ουρανός που έβλεπα πάνω από το σπίτι,
φώτισε όταν έφτασε ψηλά στον ουρανό.
Έπειτα γκρέμισε όλο το νοητό τείχος,
κατέρρευσε ο καναπές, μαράθηκαν τα φυτά και τα λουλούδια,
σταμάτησαν οι επισκέψεις και όλα χάθηκαν...

Ο χρόνος κυλά,
και έτσι σε αυτό το σπίτι,
άρχισαν πάλι να έρχονται κάποιοι φίλοι, εραστές και σκυλάκια
κι εγώ μερικές φορές περιμένω να γυρίσεις σπίτι.

—
02.2020

—
03.2021

—
02.2022

06

20

23